

РЕШЕНИЕ

№ 19569

гр. С., 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20231110128009 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал.1, т.2 от КЗ, вр.чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД от „ДЗИ –О.З.“ ЕАД срещу С.О. за заплащане на сумата 2805,25 лева за главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по щета №*****, във вр. договор за имуществена застраховка „Каско+“ със срок на покритие 17.09.2021-16.09.2022 г. за вреди по л. а. „Х.“, модел „ИЗ0“, с рег. №*****, причинени при ПТП от 15.12.2021 г. в гр. С., при движение по бул. "П.Т.", до пазар "И.В.", настъпили в резултат от преминаване през небезопасна и несигнализирана неравност на пътното платно, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането; и сумата 183,27 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 18.09.2022-24.04.2023 г.

Ответникът оспорва иска по основание и размер със съображения, че претенцията е недоказана. Оспорва наличието на препятствие на пътя и механизма на настъпване на произшествието, причинна връзка с посочените щети в приложеното уведомление и същите да са настъпили от процесното ПТП. Сочи, че не е съставен протокол за ПТП, съобразно ОУ на ищеца, и оспорва представените писмени доказателства по изплащане на застрахователно обезщетение и опис на щетата като неубедителни, с оглед на датата на съставянето им; не оспорва факта на плащане на застрахователно обезщетение от ищеца на трето лице по договор за изработка /ремонт/, но възразява, че не е налице основание за това, вкл. по ОУ на ищеца. Твърди, че водачът на увреденото МПС при движение със съобразена скорост е можел да избегне препятствието и навежда възражение за съпричиняване по чл. 51, ал.2 от ЗЗД. Поддържа, че е положил дължимата грижа за стопанисване на пътя, за което

сочат констативни протоколи за извършени ремонтни дейности, вкл. съставени деня преди настъпване на твърдяното ПТП.

Третото лице-помагач „Т.г.Х.“ АД счита иска за недоказан и неоснователен.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3-4 от ГПК, прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че пътят, на който се твърди да е настъпило процесното пътно-транспортно произшествие е общински път; както и че ищецът е заплатил сумата 2805,25 лв. за извършен ремонт, с вкл. ликвидационни разноски, на застрахования по договор за имуществена застраховка „Каско“ лек автомобил „Х.“, модел „И30“, с рег. №*****.

Разпитан св. Д. П., водач на увредения автомобил, чийто показания съдът цени при условията на чл. 172 от ГПК, съобщава, че при управление на процесния лек автомобил в пътен участък до пазар „И.В.“ в гр. С., посока бул. „Б.“, е преминал с автомобила през небезопасна дупка, която описва като много дълбока шахта на канал, със значително изровен около нея асфалт. От неравността две от гумите на автомобила – отдясно предна и задна, с джантите, са увредени. На следващия ден МПС е оставено за оглед. Сочи, че уведомил застрахователя, а по образуваната щета частично е уважена претенцията му, доколкото се наложила да си заплати сам едната гума.

От писмените доказателства – застрахователна полица, уведомление за щета, фактури, във вр. договор за изработка /ремонт/ на процесния автомобил, както и от заключение на СТЕ, се изяснява, че към датата на застрахователното събитие че МПС „Х.“, модел „И30“, с рег. №*****, е бил в експлоатация 1 г., 2м. и 21 дни, считано от дата на първа регистрация – 24.09.2020 г. Ремонта за възстановяване на увреждания на лекия автомобил е извършен в официален сервиз. Следва да се отбележи, че при нови автомобили е налице гаранция, която става невалидна при ремонт на автомобила в неоторизиран сервиз на марката. Това е прието и в практика на ВКС, която изрично сочи, че при ремонт на нови автомобили се вземат предвид цените в оторизиран сервиз - вж. Решение № 167/07.02.2017 г. по т.д. № 1655/2015 г., II ТО; Решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г., II ТО. Ако не бъде взето предвид това обстоятелство, няма да може да се стигне до реално „възстановяване“ на автомобила към състоянието преди увреждането - същият вече няма да може да бъде ремонтиран в гаранционен сервиз, което намалява неговата стойност и пострадалото лице би загубило правата си по гаранцията. Ето защо се налага извод, че размерът на претенцията за главница се определя по фактурата, издадена за ремонт на автомобила, чиято стойност се потвърждава и от вещото лице – сумата 2790,25 лв. и касае смяна 2 бр. джанти, 1 бр. гума, с проверка и реглаж, и еднопосочно кореспондира с гласните и писмени доказателства.

Ответникът представя констативен протокол от 14.12.2021 г. и от 27.01.2022 г. за месечни инспекции на процесния пътен участък, от които се установява, че като възложител е приел работата за ремонтни дейности и поддръжка на пътя на третото-лице помагач, като изпълнител. Предвид това ответникът застъпва тезата, че пътят е бил в изрядно състояние. Съдът, като анализира и прецени съвкупно събраните писмени и гласни доказателства, и заключение на СТЕ, приема, че представените протоколи не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, като съставени от посочените по-горе участници в строителството, които са частно-правни субекти и не са снабдени с официална удостоверителна компетентност. В този смисъл

може да бъде оборено удостовереното в него и това бе сторено в хода на съдебното дирене от ищеца чрез събраните гласни доказателства. Съдът възприема показанията на св. П. за добросъвестни, логични и последователни, а неговата незаинтересованост от спора се потвърди и от контролния факт, който съобщи за невъзстановена в цялост щета от застрахователя, което се потвърждава от заявените щети и тези, за които е заплатено застрахователно обезщетение.

Общинските пътища са публична общинска собственост, съгласно чл. 8, ал. 3, вр. чл. 5, ал. 1, т. 2 от Закон за пътищата /ЗП/. Съгласно чл. 11 от Закона за общинската собственост, имоти и вещи -общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин, а съгласно чл. 31 от ЗП, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Следователно С.О. като собственик на пътя, има нормативно определеното задължение да организира дейностите по поддържане уличното платно, незабавно да сигнализира в случай на възникнало препятствие в неговия обхват и да го отстрани в най-кратък срок. Но дори и да липсваха конкретни нормативни правила, поради общественото предназначение на общинските улици общината следва да осъществява дейности по тяхната поддръжка, като осигурява нормален достъп, проходимост и предвижване на пешеходци по тях. Тъй като общината като юридическо лице изпълнява своите задължения чрез възлагане на определена работа на определени физически лица, те носят деликтна отговорност, в случай че не са взели необходимите мерки за осигуряване на безопасността на движение по общинските улици и пътища.

Съдът, като взе предвид изложеното, намира за доказано виновното неизпълнение на нормативно установеното задължение на ответника, чрез своите служители да осигурява безпрепятствено придвижване на гражданите на пътното платно при слизване от превозните средства. Безспорно по делото е обстоятелството, че са причинени имуществени вреди на лекия автомобил, застрахован при ищеца, от попадане в процесната неравност на пътния участък, стопанисван от ответника, която не е отстранил или сигнализирал като препятствие. Противопоставените от ответника възражения останаха недоказани и неоснователни. Ето защо съдът приема, че е установен фактическият състав по чл. 49 от ЗЗД. Ищецът е изпълнил задължението си да репарира вредите чрез заплащане на застрахователно обезщетение, с ликвидационните разноски, при което обезпечително-гаранционната отговорност на ответника следва да бъде ангажирана, поради проявено от служителите му бездействие и неполагане на дължимата грижа, и следва да заплати паричното вземане за главница в предявения размер, съобразно съображенията по-горе за неговото определяне.

Търсеното парично задължение е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на искова молба-23.05.2023 г. до окончателното изплащане на главницата.

Ищецът представя Покана изх. №*****/12.08.2022 г., връчена на ответника на 17.08.2022 г., с която е отправил претенцията си за заплащане на регресното вземане, във връзка с процесното ПТП. В случая ответникът не е навел твърдения, нито е ангажирал доказателства за плащане на задължението си -по арг. от чл. 77 от ЗЗД, поради което съдът намира, че с получаване на поканата е изпаднал в забава за плащане на вземането на ищеца. Предвид това акцесорната претенция за лихва на ищеца е доказана по основание. Съобразно правомощието по чл. 162 от ГПК съдът определя размер на дължима лихва за забава върху регресното вземане на ищеца за исковия период, възлизащ на 183,27 лв., при което искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва бъде уважен в

предявения размер.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да възстанови сторените от ищеца разноси за сумата общо 1180,83лв. за платени държавна такса, възнаграждение на вещо лице и на адвокат. Възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК на ответника е бланкетно, но и неоснователно, тъй като платеното за правна помощ съответства на фактическата и правна сложност на делото, и очакваните процесуални действия, които е било необходимо да бъдат извършени от адвоката, вкл. на предвидения минимум чл. 7, ал. 2, т. 2, във вр. пар.2а от НМРВА.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С.О., с Булстат:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на „ДЗИ –О.З.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 410, ал.1, т.2 от КЗ, вр.чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, сумата 2805,25 лева – главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси по щета №*****, във връзка договор за имуществена застраховка „Каско+“ със срок на покритие 17.09.2021-16.09.2022 г., за имуществени вреди по л. а. „Х.“, модел „И30“, с рег. №*****, от ПТП на 15.12.2021 г. в гр. С., при движение по бул. „П.Т.“, до пазар „И.В.“, настъпили в резултат от преминаване през необезопасена и несигнализирана неравност на пътното платно, сумата 183,27 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 18.09.2022 г. до 24.04.2023 г., ведно ведно със законна лихва върху главницата, считано от 23.05.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА С.О., с Булстат:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на „ДЗИ –О.З.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 1180,83 лева – съдебни разноси.

Присъдените суми могат да бъдат платени от С.О. по банкова сметка на „ДЗИ –О.З.“ ЕАД с №IBAN:*****.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.Г.Х.“ АД, с ЕИК:*****, на страната на С.О..

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____